

EOIN DEMPSEY

AZ
ARANYMEZŐK
FELÉ

The logo features a stylized white mountain range with a yellow sun or moon partially obscured by a peak. Below the graphic, the text "Mont Blanc válogatás" is written in a serif font.

Mont Blanc
válogatás

Seattle, 1897. Anna Denton más, mint a többi, a gazdagság ígérését követve a Yukonhoz özönlő leendő aranyásó. Őt a kötelesség, nem a haszon szólítja az ismeretlen vadonba. Amikor családja az anyagi csőd szélére kerül, beleegyeznek, hogy feleségül megy Henry Bradwellhez, Klondike vagyonos „királyához”.

Az észak felé tartó gőzösön találkozik Will-lel és Silasszal, a gyerekkori jóbarátokkal. Miután a hajó kiköt egy törvényeket nem ismerő alaskai városban, a lány addigi kísérői helyi bűnözőkkel összeállva magára hagyják őt. Will és Silas beleegyeznek, hogy vele tartsanak több száz veszélyes mérföldön át Dawson Cityig – az aranymezők kapujáig – a jegyeséhez, egy olyan férfihoz, akit nem is ismer.

Amikor megérkeznek, Bradwell szívélyesen fogadja mindannyiukat. De ahogy beköszönt a kegyetlen tél, a dolgok egyre rosszabbra fordulnak, Anna pedig csapdába esik a hatalmas Bradwellnek tett családi ígérlet és a Will iránti érzései között. Anna és az útítársai hamarosan egy halálos játék közepébe csöppennek, ahol csak kevesekben bízhatnak. És a Klondike jeges vadonjában a legnagyobb veszélyt maga az ember jelenti.

© Jill McDuell

EOIN DEMPSEY

a Fehér rózsa és a Rebecca nyomában – Háború és szerelem című regények szerzője. Az írországi Dublinban született, és jelenleg az álmainak él: főállásban ír, és minden reggel a feleségére és három fiára ébred. Eoin és családja a pennsylvaniai Philadelphiában él.

Tudjon meg többet a könyvről:

www.eoindempseybooks.com

www.facebook.com/MontBlancValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

„A klondike-i aranyláz intenzív, de rövid életű volt. Nem sok mindent tudtam róla eddig, a történet viszont életre keltette ezt a korszakot. Élveztem az emberek között akkoriban feszülő konfliktusok bemutatását is: a rivalizálás, az álnokság és a fortélyok veszélye tapintható volt. De a rendkívüli körülmények által kovácsolt barátságok ereje elképesztő. A végére minden részlet a helyére kerül ebben az emlékezetes mesében.”

Vee Review

„Imádom Eoin Dempsey történelmi románcait. Különösen tetszett, ahogy részletesen bemutatja az életet Dawsonban, az aranyásók városában, és a túlélés nehézségeit az alaszakai határvidéken.”

Goodreads

„A szavak annyira kifejezők, olyan képeket és érzelmeket idéznek fel, amelyek hatására úgy érzed, mintha ott lennél a szereplőkkel, és mintha személyesen ismernéd őket. Én így éltem meg az olvasást: velük sírtam, küzdöttem és nevettem.”

Amazon

„Dempsey kristálytiszta részletességgel mutatja be a szerencsét próbálókat, a sátorvárosokat és Dawson Cityt. Anna és Will egymás iránti érzései megállíthatatlannak tűnnek és nagyon drukoltam, hogy végül szerencséjük legyen a szerelemben.”

Historical Novel Society

EOIN DEMPSEY

**AZ
ARANYMEZŐK
FELÉ**

— részlet —

1. fejezet

Seattle, 1897. augusztus 20.

Az álmodozók összegyűltek. Felkészületlen, eszement banda, akiket a remény tüzelt, és az alacsony bérek, a kenyérért sorban állás okozta kétségbeesés, a válságról harsogó újságok, a nekik ígért jövő, valamint az arany hajtott. Minden az arany vagy „a szín” körül forgott, ahogy azok hívták, akik azzal hancegtek, hogy több tapasztalatuk van. Hirtelen ott termett mindenütt. Ott csillogott a seattle-i kirakatokban és a mosolygó aranyásók oldalzákjában, akik a hajópallóról egy olyan életbe léptek, amiben csak reménykedtek, de sosem hitték, hogy valaha az övék lehet. Minden mást kiűzött az idegyűlt férfiak és nők fejéből. Már nem maradt semmi más. Ez jelentette számukra a reményt. Ez lett a fény a sötét alagút végén, amivé az életük vált. Minden mást hátrahagytak az ígéretéért.

Mindenki idegyűlt: orvosok és ügyvédek, pékek és diákok, szolgák és urak, zenészek és kurvák. Egyikük sem tudott ellenállni a „szín” csábításának. Egyetemes ígérete idesodorta őket, erre az ördögtől való útra, egy olyan földre, melyről sosem hallottak, és biztos, hogy hetekkel ezelőtt még csak említeni sem jutott eszükbe; a Klondike folyóhoz, ami épp annyira volt távoli, hogy kézzel fogható

misztikusságot árásson, és épp elég közeli, hogy ezt az álmot valóra váltsa. Idegyűltek.

Anna szeme a gőzös búcsúztatására összegyűlt tömeget pásztázta. Talán jobb lett volna nem nézni, de képtelen volt megállni. Több száz szempár meredt vissza rá. Bajszos férfiaké, kalapjuk a délutáni nap árnyékát az arcukra vetette, Klondike-ról és a zsákmányról szóló énekeket daloltak, ami azokra vár, akik elég szerencsések ahhoz, hogy megtegyék az utat az összegyűjtéséhez. Néhány méterre a korlát mentén egy fiatalember kijelentette, alig várja, hogy milliomosként térjen vissza. A meggyőződése valódi volt. A gőzösen mindenki ugyanezt érezte.

Anna orrát megcsapta a széna szaga. A lába alatt a lovak úgy vergődtek összetákolt zárt karámjukban, mint hal a hálóban. A lány a szemét továbbra is a lent lihegő tömegre szegezte. A családja arcát látva megszakadt a szíve, és könnybe lábadt a szeme. A kísérléként töltött idejük lejárt. Amikor elbúcsúztak tőle, kompenzálták őket a kiadásokért, amiért vele utaztak. Az anyja sztoikusán állt, a tekintete sem rezdült, de a lány még egyenes tartásában is látta a szomorúságot. Átkarolta Anna hűgait, mindkét oldalán állt egy. A két lány lehajtotta a fejét, és amikor felnéztek, Anna látta a hűgai arcán csillogó könnypatakokat. Felemelte kezét, de a gesztusát nem viszonozták. Látta, hogy az anyja a keblére vonja Mary hűgát. A másik testvére, Henrietta továbbra is felnézett a hajóra. Anna lekiáltott, de a hangja beleveszett az üdvivalgások kakofóniájába. Úgy tűnt, a dárídó közepette nincs helye gyásznak.

Az éljenzés crescendóig erősödött, amikor a hajó elszabadult a kikötőhelyéről, és a kifogástalan *Merkúr* – amelyeket újonnan szereltek fel rendkívül jövedelmező, hosszú útjára – elindult az eddig ismeretlen felé. A dokkon álló arcok elhalványultak, és a lány szem elől tévesztette any-

ját és hűgait. A tömeg zaja visszhangzott, keresztülsiklott a tajték fehér csúcsain, amit a gőzös húzott maga után. A fedélzeten álló tömeg egy része a hajó farába sétált, hogy végső búcsút vegyen a régi életétől. A legtöbben maradtak. A tiszta, kék látóhatár felé néztek, mintha az aranymezők bármelyik pillanatban felbukkanhattak volna.

Anna továbbra is sírt, azon tűnődött, vajon észrevette-e valaki. A kísérei, Bryce és Stevens – talán az egyedüliek a fedélzeten, akiknek bármi sejtelme lehetett arról, hogy mi vár a fejveszetteken ide özönlőkre – egy szénabálán ültek úgy egyméternyre, és kártyáztak. Bryce felpillantott rá, aztán whiskysflaskát emelt mosdatlan szájához. A lány eltűnődött, vajon szólnia kell-e nekik, hogy körbe akarja sétálni a hajót, de észrevette, hogy nem is érdekli őket, mit csinál. Átfurakodott a tömegben. A fedélzeten néhányan máris az aranymezőkhöz öltöztek vadonatúj, vasalt orrú csizmájukban és skót kockás flanelingükben, amiket még nem piszkított be Klondike marasztaló sara. Mások úgy tűnt, kellemes nyári kiruccanáshoz öltöztek, mokaszint és kordbársony nadrágot viseltek.

Anna átfurakodott a szorosán egymás mellett álló emberek tömegén. A korláthoz tett szénabálák karosszékké váltak, a lelkes vándorok leültek, hogy megbeszéljék, milyen könnyen hullik majd ölükbe a gazdagság. Úgy tűnt, a gőzösjegy a valódi költség, mert a klondike-i aranyat csak fel kell markolniuk, amint megérkeznek. Anna hallotta, hogy a helyét ennek a rozsdás teknőnek a fedélzetén több mint tízszer eladhatták volna. A szénabálák, a halomban álló élelmiszerek, felszerelések és az emberrengeteg megnehezítette, hogy átszelje a fedélzetet. Próbált nem gondolni arra, hogy egy tomboló vihar mit tenne a hajóval, inkább elmerült a tömegeből áradó energiában. Nem erre az élete

vágyott, de most ez volt az élete, és eltökélte, hogy kihozza belőle a legtöbbet.

Az életét a családjának szentelte. Visszagondolt az éjszakára, amikor az édesapja közölte vele a hírt, és átadta a levelet egy olyan helyről, amiről Anna korábban még sosem hallott. A gondolat, hogy a családjáért teszi mindezt, elég fizetség lesz. Az édesapja vonakodott beleegyezni. A lánynak most eszébe jutott a beszélgetésük. Még sosem látta ilyennek az apját: az összes erő tovaszállt belőle. Úgy tálalta a lehetőséget, hogy Anna a Klondike vidékére utazik, és feleségül megy egy férfihoz, akit még sosem látott, mintha lenne választása, de egyáltalán nem volt.

„Menyasszonypénznek” hívta; ősi szokás volt ez, ami megmentené a családjukat. Az apja ostoba hazardírozása a tőzsdén tönkretette őket, és a gyógyszerek, amikre Mabelnek minden áldott nap szüksége volt a betegsége miatt, drágák voltak. A cége süllyedt lefelé, akár a válság viharában elsodródott csónak, és ez volt Anna családjának utolsó esélye. Anna volt az utolsó esélyük. A lány ujjpercei elfehéredtek a korláton. Ezt az anyjáért és a testvéreiért teszi, és persze Mabelért. Nem az apjáért. Megeskette őt, hogy az érte kapott pénzt nem veszíti el. Megteszi, de akkor nem, ha hiábavaló.

Talán boldogságra találhat több ezer mérföldre mindentől és mindenkitől, akit csak valaha ismert, egy olyan férfival, akivel réges-rég találkozott. Lehetetlen volt tiszta képet alkotni arról, hogyan nézett ki. Vázlatosan létezett Anna fejében, olyan emlékből született, amit a lány már rég feleslegesnek tartott. Honnan tudhatta volna, hogy a férfi, akivel csupán futólag találkozott tízéves kislányként, később majd feleségül veszi? Annyira jelentéktelen embernek tűnt akkor. Mindenki számára. Még két évvel

ezelőtt is egy senki volt, de ilyen a „szín” hatalma. Most ő volt Klondike királya, és a lány lesz a királynéja.

Füstszag sodródott Anna mellett. Zene és nevetés lebegett a levegőben. Az óceán odalent jóindulatúan kékesbarnás volt, és úgy tűnt, az örökkévalóságig terjed. Seattle városa percekben belül tovatűnt, és a lányban addig áradt a magány, míg már szinte úgy érezte, megfullad tőle. Arra gondolt, visszatér Bryce-hoz és Stevenshez, a mogorva aranyásókhoz, akiket a leendő férje azért fizetett, hogy az út további részében kísérik el a Klondike-hoz, az új otthonába. Egy pillanatra látta őket a tömegben át, némán ültek, kártyáztak és a flaskájukból kortyolgattak. A lány a sokaságot fürkészte odalent. Kevés nőt látott. Akiket igen, azok kalandot kereső férjükbe karoltak, behallgattak a társalgásba. A fedélzeten nem voltak gyerekek, de Anna hallotta, egész családok vettek jegyet, hogy együtt utazzanak. Úgy tűnt, kevesen tudnak a körülményekről, melyek akkor várnak rájuk, amikor megérkeznek a Klondike-hoz. A keveset, amit hallott, azt is Bryce-től és Stevenstől tudta, de ők szófukarok voltak, és sokszor érthetetlenül beszéltek. Csak annyit közöltek, hogy arrafelé kemény az élet, de Anna kényelemben részesül. A legtöbb utassal ellentétben ők egészen Dawsonig fognak hajózni, ami az új otthona lesz. A legtöbbeknek nem telt rá, hogy kifizessék a viteldíjat az úgynevezett „Gazdagok útvonalához”, de a jövődő férje számára a pénz nem jelentett akadályt. Akkor nem, ha az útiköltségről volt szó, vagy arról, hogy hitvest vásároljon.

Anna letörölte a könnyeket az arcáról, és a korláthoz sétált. Úgy tűnt, akadozva telik az idő. Lenézett a hajó nyomára, a fehér víz ívére, ahogy a hajócsavar által felvert hullámok újra semmivé lettek. Mindössze néhány nappal ezelőtt mind együtt voltak a tavon, a régi csónakban eveztek, amit az apjuk akkor vett nekik, amikor még tudott

drága pénzt költeni ilyesmikre. Mabel nem érezte magát elég jól ahhoz, hogy vízre szálljon, vagy legalábbis édesanya azt mondta, így felváltva ültek mellette, és nézték a többieket a csónakban. Az emlékeibe feledkező Anna összerendez, amikor megszólalt mellette egy hang:

– Szép kis manezséria van a fedélzeten, nemde?

Anna felnézett egy, a húszas évei végén járó fiatalemberre, aki talán öt évvel lehetett idősebb nála. Szépen nyírt, barna szakálla majdnem elfedte a sebhelyet oldalt az arcán, szürkés-kék szeme pedig kivörösödött, fekete karikák húzódtak alatta. Anna évek óta nem beszélt ilyen jóvágású férfival. Ritkán adódott rá lehetősége. Egyik olyan udvarlója sem nézett ki úgy, akit a szülei fontolóra vettek, mint ez az ember.

– Még soha nem láttam ehhez foghatót – mondta az idegen.

Néhány pillanatig Anna mellett csak állt a korlátnál, aztán újra megszólalt:

– Az a férfi ott – mutatott egy köpcös, ősz szakállú alakra az egyik mögöttük álló csoportban – két nappal ezelőtt Seattle rendőrfőnöke volt. Lemondott a posztjáról, amikor jegyet vett a gőzösre.

Anna megengedte magának, hogy lopva újra a mellette álló férfira pillantson. Ő a Puget Sound-öblöt bámulta, amin át kijutnak az óceánra. A választ latolgatta, amikor a férfi folytatta:

– Még mindig emlékszem, amikor először láttam az óceánt – jelentette ki. – Soha életemben nem éreztem magam annyira aprónak. Annyira határtalannak, kiismerhetetlennek tűnt. Az az Atlanti-óceán volt, természetesen.

– Áthajózott az Atlanti-óceánon?

– Igen, Írországból, még '76-ban.

– Egyedül?

– Nem. Mellettem voltak a szüleim.

Egy kutya ugatására mindketten megfordultak. Egy német juhász iramodott felénk, de egyikük sem rezzent össze. A tulajdonosa megrántotta az eb nyaka köré csatolt pórázt, és azt magyarázta, hogy a szuka csak játszani akar. A férfi lehajolt, hogy megsimogassa, aztán Anna is. A kutya tulajdonosa elhúzta az állatot, és visszafordultak a korláthoz.

– Mit is mondott, uram?

– Igen, az utam az Államokba; akkor más volt a légkör, legalábbis, amire emlékszem. Mindössze hatéves voltam.

– Miben volt más?

– A kétségbeesés ülte meg a levegőt, azt hiszem. A szüleim próbáltak óvni tőle, de én láttam. Emberek haltak meg a hajón. A holttestüket megáldották és átlökték a hajó oldalán. Az ember az ilyesmit nem felejt el egykönnyen.

– Ez szörnyű!

– Bocsánat, hölgyem! Nem akarok ilyen borúsan beszélni. Nem akarok szájalmasnak hangzani.

– Jaj, nem! El sem tudom képzelni, mennyire nehéz lehetett.

– Ez más. Ez a remény hajója. Ezek az emberek körülöttünk nem örökre hagyják el az otthonukat, hogy soha többé ne lássák a szeretteiket.

– Nem találgatnám mások szándékait.

– Talán nekem sem kellene. – A férfi a zsebébe nyúlt egy csomag cigarettáért, egyet ajkai közé vett. Aztán visszatevette a csomagba és a zsebébe anélkül, hogy meggyújtotta volna. – Azt biztos állíthatom, hogy az az utazás különbözőt ettől. Nem énekeltek a dokkban, amikor indultunk.

Egy hegedűs, aki egy bálán ült, elkezdte játszani a „Texas sárga rózsája” című nótát.

– Ismeri ezt a dalt? – kérdezte a férfi.

– Hogyne! – Anna önkéntelenül elmosolyodott. Bryce és Stevens továbbra is kártyázott és ivott. A lány valahogy sejtette, hogy nem is fognak mást csinálni az út elkövetkező tíz napjában. – Szóval Írországban született?

– Így van.

– Hol nőtt fel?

– Szeretnék eredetibb helyet mondani, de Bostonban telepedtünk le.

– Akkor nem jutott túl messzire.

– A szüleim a városban szereztek munkát.

– Még mindig ott élnek?

– Nem. Ön honnan származik?

– Chicago mellől.

– Sosem jártam ott. Hiányolni fogja?

– Igen. Hiányozni fognak az ős színei és a meleg nyári eső. Nem számítok rá, hogy sokszor fogunk ilyesmit látni ott, ahová megyünk.

Az emberek, akik mellette támaszkodtak a korlátnak, franciául beszéltek. A férfi feléjük intett.

– Látja... mindenki itt van. A világ mind a négy szegletéből.

– Mi hozta ide, Mr...

– William Leary vagyok – felelte a férfi.

– Anna Denton. Örülök, hogy megismerhetem, Mr. Leary!

– Szintúgy, Miss Denton. Hogy válaszoljak a kérdésére, azért vagyok itt, mert a fivérem megkért, hogy kísérem el. Én vagyok a csendestársa.

– Kérem, bocsássa meg, nem ismerem a bányászati szakkifejezéseket!

– Támogat anyagilag, állja az utazásomat, cserébe a részesedésért bármilyen haszonból, amire együtt teszünk szert, amint visszafizetem az utazásom költségeit.

- Van bármi tapasztalata az arany felkutatásában?
- Miss Denton, szinte biztosra veszem, egy kezén meg tudná számolni a fedélzeten lévők bányászati tapasztalatát.
- És ön?
- Az enyém megszámlolásához nem kell a keze. – Anna felkacagott, a férfi pedig folytatta. – És ön? Maga is igényt fog benyújtani saját parcellára, vagy másokkal utazik?
- A kultúrának azzal a két bátyjával utazom ott – mutatott a lány a két kísérőjére. Mintegy végszóra Stevens lenyúlt, hogy vakarózzon. Anna nagyobb biztonságban érezte magát ezzel a férfival, akivel csupán csak az imént ismerkedett meg, mint a két úgynevezett őrzőjével. Ironikus volt: az apja éveket töltött azzal, hogy megpróbálja megvédeni a hozzájuk hasonlóktól. Aztán megfelelő lett az ár, és azonnal átadta őt nekik.
- Bevallom, most eléggé összezavarodtam.
- Nem kutatni fogok. Férjhez megyek. A jegyesem Dawsonban vár rám.
- Bocsánatot kérek. Remélem, nem érzi úgy, hogy illetlenül viselkedtem, amikor megszólítottam.
- Csöppet sem. Örömmel folytatok stimuláló beszélgetést a változatosság kedvéért. Isten a tudója, abból a kettőből nem szedek ki sokat az utazás következő tíz napjában.
- Velünk száll le Skagway-ben? A napsütéses északnyugatot virágzó központjában?
- Igen, bár csak rövid időre. A következő gőzössel St. Michaelbe hajózunk, aztán fel a Dawson folyón.
- Mi nem. Mi a Chilkoot néven ismert utat követjük. Úgy hiszem, néhány napos út a hegyeken át, aztán onnan csónakkal jutunk le a folyón.
- Ismeri az utat?
- Majd követjük a tömeget.

– Tehát kevés tapasztalattal rendelkezik aranyásóként, és alig van sejtelve arról, mi vár önre. Akkor mi esélye van sikerre északon, Mr. Leary?

– Kérdezze a fivéremet, Miss Denton! Ez az ő ötlete volt. Én csupán elkísérem.

Egy magas, dús szakállú férfi sétált oda hozzájuk. Magasabb volt Mr. Learynél, jóval magasabb, mint 180 centi, erős válla kidomborodott kockás inge alatt. Mr. Leary biccentett felé, ahogy közeledett.

– Hát itt vagy! – szólalt meg.

– Nem sok helyre lehet elbújni ezen a hajón – válaszolta a fivére. – Silas, szeretnék neked bemutatni valakit. Ő itt Miss Anna Denton.

– Silas Oliver. Örülök, hogy megismerhetem, Miss Denton! Remélem, Will nem untatta túlságosan.

– Épp ellenkezőleg. Ön bizonyára a fivér, akit említett – mondta Anna azon tűnődve, miért nem közös a vezetéknevük, de inkább nem firtatta az ügyet.

– Tehát újra a fivérédként hivatkozol rám. Örömmel hallom.

– Miss Denton Dawsonba tart St. Michaelen keresztül, hogy férjhez menjen.

– Szívből gratulálok!

Anna már megszokta, hogy reagáljon az emberek gratulációira. A legjobb egy egyszerű „köszönöm”-mel válaszolni.

– A vőlegénye Dawsonban van? Járt ott?

– Nem. Nem jártam.

Anna zavarba jött. A helyzet annyira új volt, hogy nem volt ideje válaszokkal készülni az indokait illetően, hogy miért is megy Dawsonba. Kínos helyzet volt, de nem hazudhatott volna erről. Az anyja biztosította, a hazug-

ság lenne a legrosszabb hozzáállás bármilyen társalgáshoz a megállapodással kapcsolatban, ami ide sodorta.

– Ő újonnan érkezett? Mióta van ott?

– Már jó ideje. Az elsők között szerzett parcellát odafent. Azt beszélik, nem keveset gyűjtött az aranyból. A neve Henry Bradwell.

– Hallottál róla? – kérdezte Will Silast.

Silas bólintott.

– Az újságicik, amit olvastam róla, „a Klondike királyának” nevezte.

– Hallottam, hogy ezen a néven hivatkoznak rá. De nem számítok királyi menyegzőre. Ha kérdéseik lennének Dawsonról vagy az odavezető útról, az útítársaimhoz irányítom önöket a fedélzet túloldalán. Mr. Bryce és Mr. Stevens Dawsonból érkezett, hogy engem odakísérjenek. Egy éve, vagy még régebben élnek odafönt.

– A bemutatást nagyra értékelnénk – mondta Silas.

– Hogyne!

Anna ellökte magát a korláttól, elhaladt több idős, ősz bajszerű úr mellett, akik jobban illettek egy férfiklub dohányzószalonjába, mint egy aranymezőkre tartó gőzösre. Bryce közönyös pillantást vetett Annára, amikor a lány odaért melléjük. Stevens nem nézett fel az arca előtt tartott kártyákból. A közöttük lévő kübliben több száz cent gyűlt össze.

– Elnézést a zavarásért, uraim, de szeretném bemutatni az új barátaimat, William Learyt és Silas Olivert. Dawsonba tartanak meggazdagodni.

– Ellentétben mindenki mással ezen a teknőn? – kérdezte Bryce. A társa gúnyosan vigyorgott egyetértése jeléül.

– Az ifjú hölgy tájékoztatott minket, hogy önök egy ideje a Klondike-nál élnek. Mesélnének nekünk róla?

– Hideg, mint egy boszorkány csöcse, és amikor nem havazik, esik az eső.

– Vigyázzon a szájára, uram! – szólt rá Will.

– Semmi baj – válaszolta Anna.

A durva nyelvezet az egyik nehézség volt a sok közül, amit el kellett viselnie, és ha csak ez lett volna a legrosszabb, ez valójában egy könnyű időszaknak számított volna.

– Van ott arany? – kérdezte Silas.

– Ó, arany az van. Inkább az a baj, hogy már minden parcella foglalt. – Bryce ledobta a kártyáit.

– Pontosan mire céloz?

– Ismeri a jogi igény fogalmát, ugye, fiam? – A férfi talán öt évvel lehetett idősebb Silasnál, bár kráteres arca sokkal idősebb emberre utalt.

– Hogyne!

– Nos, mondjuk úgy, hogy erre a sok emberre itt mind nagy sokk vár, amikor átjutnak a Chilkooton, és leérnek a folyón. Már ha bármelyik bolond eljut odáig. – Egyik kérges kezével az őt körülvevő tömeg felé intett. – Az összes parcellát rég elfoglalták. Az arany elfogyott. Csak annyit tehetnek majd, hogy az olyanoknak dolgoznak, mint a lány jövendőbelije, ahogy mi is.

– Nevetséges mesék – közölte Silas –, hogy megijessék a nőket, és elrettentsék a becsületes férfiakat, hogy ők is igényt formáljanak, azt biztos.

Bryce elvigyorodott.

– Volt már aranyásó? Nem? Nem hinném. Tűzoltók, tanárok, eladók, politikusok és irodai alkalmazottak. Hirtelen ezek az emberek, akik egyetlen napig sem dolgoztak keményen, azt hiszik, képesek arra, amivel mi egész életünkben próbálkozunk? Gazdagok lehetnek? Egy cikk miatt, amit az újságban olvastak, miközben a szalonban ücsörögtek?

– Úgy vélem, alábecsüli ezeknek az embereknek az akaraterejét, az amerikai munkások eltökéltségét és leleményességét.

– Talán így van, de a Klondike kegyetlenségét nem. Nézzen körül, barátom! Ezek közül a boldog emberek közül – akik mosolyognak, és máris a vagyonukat számolják – sokan ott fognak meghalni. Jól tennék, ha sarkon fordulnának, és visszatérnének, amint elérjük Skagway-t, ahogy maguk is.

2. fejezet

Ahogy teltek-múltak a napok, történetek kaptak szárnyra a hajón. A beszéden kívül nemigen lehetett mit csinálni. Mindennapossá váltak a mesék a nagy vagyonokról, melyek rájuk vártak, azokról, akik előre mentek és egy vagyon hullott az ölükbe. A történetek mindig hallomáson alapultak. Senki sem tudott megnevezni egy olyan barátot vagy rokont, aki mostanra milliomos lett, de úgy tűnt, mindannyian ismernek olyanokat, akik ismerték a szerencsés flótásokat. A hajó zártságában ezek a történetek legendákká váltak.

Bryce és Stevens csendben maradt. Anna tartotta tőlük a távolságot, inkább a könyvei vagy néhány felvilágosultabb utas társaságában töltötte az idejét. A két férfi, akikkel az első napon megismerkedett, mindig a közelben volt, és udvarias mosollyal emelték a kalapjukat, amikor elsétáltak mellette a fedélzeten. Bár Will-lel néhány mondatnál nem váltottak többet az első nap óta, a lány ott ült néhány kártyaparti mellett, ami úgy tűnt, mindig kialakul a férfi körül, valahányszor leül. Anna viszonzta a mosolyát és szerencsét kívánt neki, amikor a férfi arra kérte, vagyis szinte minden leosztásnál. Úgy tűnt, a bátyja inkább az utat tervezné meg, gyakran látták őt más leendő aranyásókkal beszélgetni az érkezés utáni tervekről.

Anna lement a fedélközbe megnézni a lovakat, de a szag és a mocskok miatt nem töltött öt percnél többet a sovány állatokkal, amik félőrültté váltak egy olyan hajó szűk viszonyai között, amit egyáltalán nem a szállításukra terveztek. A legtöbbször harapásnyomok voltak a nyakán és a vállán a mellette néhány centire kipányvázott másik szerencsétlen jószágától. Nehéz volt elképzelni, hogy elég jó állapotban lennének ahhoz, hogy miután megérkeznek Skagway-be, el tudják vonszolni a hajón roskadozó készleteket. A trágyaszag áthatotta az egész hajót. Volt, aki lelapátolta a fedélzetről, de az vajmi keveset segített. A bűz mindenre rátapadt, így az amúgy sem étvágygerjesztő étel, amit a zsúfolt kintinban szolgáltak fel, szinte elviselhetlenné vált. A lány a többi nő mellett fogyasztotta el az ételleket, és akadtak, akik annyit panaszkodtak, hogy amint mellé ültek, a lány magányra és a könnyei menedékére vágyott.

Ha visszavonult a kabinjába, az kevés vigaszt jelentett. Az újonnan beállított ágyak göröngyösek és kemények voltak. Rájött, hogy ha a fedélközben marad, az alig csillapítja a tengeribetegségét. Sokan szenvedtek tőle. A legtöbbször nem voltak hozzászokva a tengeri utazáshoz, és olyan általánossá vált a zaj, amikor a hajó oldalánál kihajolva hánytak, mint a férfiak látványa, ahogy a hólyagjukat az óceánba ürítették a hajó orrában. A mosdók nem tudták ellátni a 150 utast a fedélzeten, vagy akár a felét sem. Íratlan megállapodás lépett életbe, hogy a hajó orra a férfiaké, míg a mosdók a hölgyeké; kivéve, ha másféle könnyítésre volt szükség. A tatot használták kártyázásra, a napi testedzésre, bokszmérkőzésekre és éneklésre.

A fájdalom, hogy elhagyta a családját mindig Annával maradt, bármit is csinált. Minden új nap hajnala elhozta az emléket, ahogy az édesanyja és a húgai sírtak a seattle-i

dokkban, és a fájdalmat, amit ez ébresztett benne. Tudta, amit tesz, az a nagyobb jó érdekében történik, és hogy ő az édesapja vállalkozásának és a családi vagyonnak a megmentője. Ez némi vigaszt jelentett, de nem többet, mint egy csészényi víz jelent a tomboló tűzre. Közelgő érkezésük gondolata még mindig rettegéssel töltötte el. Ez a férfi, Henry Bradwell, ötvenkét évesen harminc évvel volt idősebb nála. Anna próbálta azzal vigasztalni magát, hogy a gyermekek kiteljesedést hozhatnak – hogy abból fakadhat némi boldogság –, de ez az álom ugyanolyan gyorsan vált semmivé, mint a víz a gőzös nyomában.

A hetedik napon a lány egyedül volt, amikor Will hangja félbeszakította bámészkodását, miközben British Columbia szigeteit és öbleit csodálta.

– Lélegzetelállító, igaz?

– Valóban az, Mr. Leary. Mindig úgy képzeltem, hogy Írország hasonlóan fest. Helyes a feltételezésem?

– Amennyire emlékszem, gyönyörű, az bizonyos. És zöld. Ezt teszi egy hellyel a szakadatlan eső. Gyanítom, hogy itt ugyanaz a helyzet. Tagadhatatlan szépséget kölcsönöz.

– Mire emlékszik Írországból?

– Hogy kilakoltatnak a házunkból. Arra emlékszem. A főbérlet megfizethetlenné emelte számunkra a bérleti díjat, ahogy a szomszédjaink számára is. A rendőrség a nap kellős közepén állított be, és fegyverrel kényszerített ki minket. Emlékszem, ahogy az anyám belém és apámba kapaszkodik, miközben apámat a földre lökték.

– Szörnyen sajnálom...

– Jó emlékeim is vannak. Emlékszem a nagyanyámra – Isten nyugosztalja –, ahogy ott tartott engem a tűz mellett, égett a tőzeg, a teáskanna sípolt. Emlékszem a kuzinjaimra és a barátaimra. A legtöbben még ott vannak. De az emlékek halványulnak. Most már csak felvillannak.

Anna arra gondolt, hogy mást is kérdez, de nem akarta faggatni ezt a férfit, akit csak most ismert meg.

– Sokat gondolkozott azon, amiket személyi testőreim azon a napon mondtak magának a Klondike-ról és a veszélyeiről, amikor találkoztunk?

– Láttam már veszélyt. Az Államokban nem volt semmim. Nincs mit vesztenem, még a jegy árát sem erre a hajóra. Silas költött pénzt, nem én.

– Azt mondták, a fedélzeten lévők közül sokan megfognak halni.

– Silas azt mondja, azért mesélnek, hogy elijesszék a többi utast. A többiek, akikkel a fedélzeten beszéltem, gyorsan visszavágtak arra, amit az ön barátai, Mr. Bryce és Mr. Stevens mondtak.

– Nem tudom. Komolynak tűntek. Négyszemközt megkérdeztem erről Bryce-t. Azt mondta, egyik utasnak sincs fogalma arról, valójában milyen nehézségek várnak rájuk.

– Talán nincs. Talán elvakította őket az arany csábítása. Igen hamar megtudjuk majd.

– Megkérdezhetem, mi volt a foglalkozása, mielőtt találkoztunk?

– Nehéz volt munkát találni. Évekkel ezelőtt a seregben szolgáltam, de arról nem beszélek. Az elmúlt néhány évben dolgoztam, amikor tudtam. Fizikai munkát végzek. Kártyázom. Nem könnyű az élet a Pánik óta. San Franciscóban voltam, amikor Silas rám talált. Megkért, hogy legyek a társa, és kísérem el a Klondike-hoz, ahol olyan vagyona

tehetünk szert, ami még Krózus álmain is túltesz. És ön, Miss Denton?

– Varrónőnek tanultam, anyám okított otthon a hűgaimmal együtt, de az csupán színjáték volt. Legidősebb lányként az a sors várt rám, hogy korán férjhez menjek.

– És ez történt most önnel? Ön is így szeretné?

– A nagybátyám ügyvéd. Nem láttam okát, miért ne léphetnék a nyomdokaiba. Ám a kamara igen. A hölgyek dolga teázni, hosszú ruhát hordani és gyermekeket szülni, nem jogi ügyeket megvitatni. A dolgok most kezdenek megváltozni, bármilyen lassan is, de az én sorsom megpecsételődött. A Király felesége leszek. Egy olyan hely királynéja, ahová soha nem akartam eljutni.

– Szólítsam ezentúl „felségnek”?

– Mindenképp. És azt hiszem, szereznie kellene nekem egy szénatrónust a hajó tatján, ahol a bokszmérkőzéseket nézem, miközben rendeleteket hozok.

– Ez illőnek tűnik.

– E szerep eljátszására születtem. – Pár pillanatig hallgattak, és egy újabb erdős szigetet néztek, ami úgy festett, mint ahova még ember soha nem tette be a lábát. – Lenne még egy kérdésem az ön számára. Remélem, nem talál arcátlannak, Mr. Leary.

– Épp ellenkezőleg.

– Azt mondja, Silas a fivére, de különböző a vezetéknevük és az akcentusuk. Megkérdezhetem, miért?

– Azért különbözik a nevünk, mert különböznek a szüleink. Különbözik az akcentusunk, mert ő amerikai. Az ő családja, Oliverék generációk óta itt élnek. Az enyéim újonnan érkezett bevándorlók. – Egy nagydarab, tweedöltönyös férfi furakodott el mellettük, és Will elhallgatott, míg hallótávolságon kívülre került. Odafönt betonszürke

volt az ég, alant az óceán azt tükrözte. A sziget buja zöldje úgy tűnt ki, akár egy drágakő.

– A szüleim meghaltak. Akkor nyolcéves voltam. Az anyám Oliveréknek dolgozott, és összebarátkoztam Silasszal, aki két évvel idősebb nálam. Befogadtak, amikor nem volt hova mennem. Sajátjukként bántak velem. Silas, a bátyja és a nővére voltak az egyetlen testvéreim, akiket valaha ismertem, és a szülei sok éven át olyanok voltak, akár a saját szüleim. Bár szégyenemre rég nem láttam őket.

– Nagyon sajnálom a szülei elvesztését. El sem tudom képzelni, milyen lehetett megbirkózni ekkora fájdalommal ilyen fiatalon.

Úgy tűnt, minden kérdés, amit feltesz, két-három újabbat szült a fejében, és Anna nehezen parancsolt megálljt nekik. Nem volt illendő ilyen ismeretséget kötni, amikor az esküvője már a látóhatáron volt. Vagy mégis? Nehéz volt eldönteni az anyja iránymutatása nélkül.

– Tűz ütött ki. Bent ragadtak a házban, ahol éltünk. Egész családok veszték oda. Nekem sikerült kijutnom egy hátsó ablakon keresztül, és egy Clare megyei szomszéd karjába ugrottam. Mivel más rokonom nem élt az országban, Mr. és Mrs. Oliver befogadott. Mindennel nekik tartozom.

– Találkozott velük, mielőtt elindult?

– Rég nem beszéltünk személyesen. Azóta, mióta négy éve nyugatra jöttem, épp amikor beütött a Pánik.

– Én el sem tudom képzelni, mikor látom újra a családomat. Máris érzem a hiányukat.

– Bocsánat, Miss Denton!

– Nem kell bocsánatot kérnie. Nincs mit kezdeni ezzel. Mindennek az apám üzleti gondja az oka. A templomban voltunk, imádkoztunk a megoldásért, és aztán néhány nappal később megkaptuk a levelet a jövődöbéli férjem-

től. Az első hajóval érkezett. Én még csak nem is hallottam az aranylázzról. Nem láttam az újságokat. Az életem hamarosan fenekestől felfordult.

– Az édesapja mivel foglalkozik?

– Szerszámkészítő gyára van; kerti szerszámok és hasonlók. Ugyanúgy megszenvedte a gazdasági visszaesést, mint mindenki más. Sőt, még jobban. Az üzlet épp csődbe ment, mielőtt megkaptuk Mr. Bradwell ajánlatát. – A lány néhány pillanatig elhallgatott, hogy megköszönje a torkát. A kis táskájába nyúlt egy zsebkendőért. – Azon az éjszakán közölte velem a hírt.

– Adott magának választási lehetőséget? – Úgy tűnt, a férfi megálljt parancsolt magának. – Elnézést! Nem kelene feltennem ilyen kérdéseket. Nem ismerjük egymást.

– Néha a legjobb idegenekkel beszélgetni. Értékelem, hogy meghallgat, Mr. Leary. – Anna visszatette a zsebkendőt a táskájába. – Megmutatta nekem a levelet, és azt mondta, ez volt az a csoda, amiért imádkoztunk. Csak így kaphatta meg Mabel a szükséges kezelést. Apám elárulta, újabb jelzalogot vett fel a házra, és feltárta előttem, mennyibe kerülnek Mabel gyógyszerei.

– Mi Mabel betegsége?

– Rák van a mellkasában. Az anyámmal elutaztak a Johns Hopkins Kórházba, Baltimore-ba idén, hogy kipróbáljanak egy új terápiát, amit „sugárzásnak” hívnak. Az orvosok ki akarják próbálni rajta, de nem futotta rá... amíg meg nem érkezett Mr. Bradwell levele.

– A családjának most van pénze a kezelésre?

– Valamennyi. Mr. Bradwell küldött valamennyit az anyámmal és a húgaimmal, amikor találkoztak Bryce-szal és Stevensszel.

– Annyi elég? Mabelnek szüksége lesz Bradwell pénzére a kezeléshez?

– A nagy részére, és a maradékból az apám ki fogja tudni fizetni a jelzálogot, amit a házra vett fel, és kifizetheti az üzleti adósságait. Mr. Bradwell ajánlata nélkül elvesztette volna a cégét és odalett volna az otthonunk.

– Az édesanyja mit mondott?

– Azt, hogy tegyem, amit a szívem diktál. Azt hogy, ne menjek, hacsak nem vagyok hajlandó teljesen elkötelezni magam. „A házasság örökké tart”, mondta. „Ezzel a döntéssel minden áldott nap együtt kell élned a haláloed napjáig.” Három napom volt döntést hozni. Bryce és Stevens Seattle-ben találkoztak velünk és elhoztak, hogy elérjem a gőzöst.

– Csodálom a bátorságát és a családja iránti elhivatottságát. A legtöbb ember nem tenné meg, amit ön. Remélem, boldogságra lel a Klondike vidékén. Talán amikor elmúlik a láz, meg tudja győzni a férjét, hogy költözzenek vissza Chicagóba, hogy a családja közelében lehessen.

– Talán, de nehéz egy olyan férfi nevében beszélni, akivel eddig csak egyszer találkoztam életemben.

– Mikor találkozott vele?

– Hosszú évekkel ezelőtt járt az evanstoni otthonunkban, egyetlen délután erejéig. Erőlködnöm kellett, hogy emlékezzem, de csak nagyjából tudom felidézni a találkozást. Emlékszem egy vastag bajszú férfira, egy aranyásóra, akit az apám távoli unokatestvéreként mutattak be nekem.

– Miért önt választotta? Csak egyszer találkoztak, sok évvel ezelőtt. Tudom, hogy a Klondike vidékén ínség van hölgyekből, de miért maga?

– Bárcsak tudnám! Tudom, hogy édesapámmal leveleztek az évek során; amikor Mr. Bradwell megtehetette. Úgy hallottam, éveket töltött a Yukon vidék és Alaszka vadonjában, mielőtt megcsinálta a szerencséjét a Klondike-nál.

– Az édesapja megosztotta magával a levelek tartalmát, amiket Mr. Bradwell küldött neki?

– Soha nem láttam egyiket sem. Választás elé állítottak. Kevés időm volt nyomozásra vagy mérlegelésre. Az alku részét képezte, hogy megérkezem a Klondike vidékéhez a tél beállta előtt, így nem volt vesztegetni való idő.

– Abból, amit hallottam, már most is alig van időnk. Mindjárt beköszönt a szeptember, és talán egy-két hónapunk maradt, mielőtt befagynak a folyók.

– Mihez kezdünk, ha a folyók befagynak, mire odaérünk?

– Úgy tűnik, erre a kérdésre senki sem tudja a választ.

A lemenő nap sugarai aranyban fűrésztöttek a fedélzetet. A taton egy hegedűs belekezdett a nótájába. A fedélzeten kopogó cipők zaja jelezte az esti tánc kezdetét. Palackokat nyitottak fel, ezt hamarosan a Klondike vidékéről szóló dalok követték. Gyönyörű este volt, és a fedélzet gyorsan megtelt lelkes mulatozókkal. Sem Anna, sem Will nem moccant, hogy csatlakozzon hozzájuk.

– Ez az utolsó éjszaka, mielőtt kikötünk Skagway-ben – mondta Will. – Meddig lesz ott, mielőtt a hajója elindul St. Michaelba?

– Néhány napig. Nem vagyok benne teljesen biztos. Nem igazán avattak be, ami az útitervemet illeti. Talán Bryce és Stevens nem akarja, hogy a részletek miatt aggódjak. Talán azt hiszik, a homlokomat fogom ráncolni és aggodalmaskodni miattuk. Ha kérdéseket teszek fel nekik, az ritkán hoz bármilyen választ. A mesterei annak, hogy keveset mondjanak.

– Miss Denton, nem akarom, hogy aggódjon, de az volt a benyomásom, hogy a Klondike-hoz vezető vízi út Seattle-ből egyenesen St. Michaelbe vezet. Megkérdeztem néhány embert, köztük a legénység néhány tagját a fedél-

zeten az ön nevében, és nem volt tudomásuk semmilyen gőzösről, ami Skagway-ből St. Michaelbe tartana, miután megérkezünk.

– Ó! Talán Mr. Stevens és Mr. Bryce olyasmit tud, amit senki más.

– Biztosra veszem, hogy semmiképp nem akarnak csatlódást okozni a megbízójuknak.

– Biztos vagyok benne. Mr. Bradwell alig várja, hogy épen és sértetlenül megkapja a csomagját. Végtére is sokat fizetett érte.

Will figyelte, ahogy a parton a fák zöldről feketére fakulnak a szemük előtt.

Leszállt az este. Kevesen tértek korán nyugovóra, hiszen ez volt az utolsó fedélzeten töltött éjszaka. Az aranymezők karnyújtásnyira kerültek. Történetek kaptak szárnyra egész patakokról, melyeket arany borít. Úgy tűnt, mintha az embernek csak le kellene hajolnia, hogy felvegye. Az emberek arról beszélgettek, milyen nehéz elhordani az aranyat, és vajon a bankok odafönt elég megbízhatóak-e, hogy azokban helyezték letétbe. A hölgyek, akikkel Anna együtt ült a vacsoránál, arról beszéltek, hogy iskolákat nyitnak és táncórákat adnak Dawsonban. Anna nem számolt be nekik pontosan a körülményeiről. Ők annyit tudtak, hogy azért utazik fel oda, hogy csatlakozzon a vőlegényéhez, aki megcsinálta a szerencsáját. Több kérdést nem tettek fel. Elnéztek mellette, miközben beszélt. Hamarosan meg is feledkeznek róla.

A lány a fedélzeten sétált, miközben javában zajlott a multság. Zene és nevetés szállt a hűs éjszakai levegőben. A fedélzet közepén több pár is táncolt. Három Dawsonba

tartó muzsikusz elkezdte szórakoztatni a tömeget cserébe annyi whiskyért, amennyi csak beléjük fért. Üres és félig teli bögrék borították a fedélzetet a zenekar előtt, miközben játszottak. A fedélzeten lévő néhány nő a férjével táncolt, miközben a többi utas egymás között beszélgetett a fedélzeten szövődött új társulásokról. Will a sarokban kártyázott Bryce-szal, Stevensszel, meg több más férfival. Silas mellette ült, cigarettát szívott. A lány odasétált. Will egy mosollyal üdvözölte, miközben Silas felállt, hogy felajánlja a helyét a parti mellett. Anna köszönettel visszautasította, de aztán rájött, nincs hova mennie.

– Jött, hogy szerencsét hozzon nekem?

– Eddig sikerült?

– Mondhatni. De nézze, ki ellen játszom ma éjjel!

Bryce felnézett a lapjaiból, a lány felé biccentett a fejével, hogy köszönjön. Egész úton nem volt ennyire barátságos. Stevens motyogva köszönt, aztán belekortyolt a whiskysüvegébe. A nap nagy részében ivott, és majdnem felborította a szénabálát, amin ült, amikor a hajó megbillett. Anna ott maradt néhány leosztás alatt, a tekintete a párokra vándorolt, akik továbbra is a fedélzeten táncoltak.

– Miért nem árulja el a hölgynek a valódi tervet? – kérdezte Will Bryce-től. Az idősebb férfi nem válaszolt, csak egy gyufát tartott a cigarettájához. – Beszéltem a kapitánynyal. Nem megy hajó Skagway-ből St. Michaelba. Szóval mikor mondja el neki?

– Micsodát?

– Igen, mit mond el nekem? – kérdezte Anna.

– Mi történt a jegyekkel, amiket a megbízója kifizetett? Pókerezés közben elveszítette Seattle-ben?

– Hol vannak a jegyek, Mr. Bryce? – firtatta Anna. – Könnyű bizonyítani, hogy téved; már ha még mindig ma-

gánál vannak. – A lány dühe palástolta a feszcengését az előtte kibontakozó beszélgetéstől.

Bryce Willre meredt.

– Nem kell bizonyítanom neki semmit.

– És én? Az én kedvemért meg tudja mutatni a jegyeket?

– Elvisszük önt Dawsonba.

– Bocsásson meg a fivéremnek – szólalt meg Silas. – Hosszú volt az út, és mind fáradtak vagyunk. Nem akar tiszteletlen lenni.

– Nem biztos, hogy egyetérték magával, uram – köpte ki összeszorított fogai között Bryce. – Nem értem, hogy ne akarna tiszteletlen lenni, miközben arra céloz, hogy eljártszottuk a Dawsonba szóló jegyeinket.

– Ez volt a megállapodás, igaz, Miss Denton? Hogy a leendő férje kifizette a vízi utat – egy utat, ami megfelelőbb egy magafajta finom hölgynek, mint az az út, amire mind vállalkozni fogunk Skagway-en keresztül. Miért hallgatott ennyire a ránk váró nehézségekről, kivéve néhány rövid mondatot az első napon?

– Mi értelme? – kérdezte Stevens. – Hamarosan rájönnek mind.

– El fogjuk vinni a hölgyet Dawsonba, ahogy utasítottak minket – jelentette ki Bryce. A szeme fényesen csillogott.

– Ha nem kizárólag vízi úton megyünk, akkor pontosan hogyan jutunk Dawsonba? – kérdezte Anna.

– Eljuttatjuk oda – morogta Bryce.

– Hát persze – szólalt meg Will. – Abban biztos vagyok, hogy Miss Denton szívből hisz maguknak. Nem bánják, ha szemmel tartjuk őt út közben? Csak hogy a dolgok biztosan olyan simán menjenek, ahogy azt Mr. Bradwell elvárja?

– Semmilyen illetlenséget sem fog megúszni, Mr. Bryce, és biztosíthatom, hogy a munkaadója hallani fog erről – jelentette ki Anna.

– Megmondtam, hogy eljuttatjuk oda – ismételte Bryce. – A kizárólag vízi út nem fenékgig tejfel egyébként. Amint a folyó befagy, azok a gazdag pöcsök ott ragadnak, és esélyük se lesz eljutni Dawsonba. Alaszkáról beszélünk. Jobb, ha arra nem számítunk – magyarázta Bryce Annának, aztán a tekintetét visszafordította Willre. – És ha maga arra akarja vesztegetni az idejét, hogy az egyedüli férfiakat figyelje, akiknek bármilyen tapasztalata van a pokolról, ami mindannyiunkra vár, csak tessék!

Ledobta a kártyáit, és felállt, a pénzét otthagya az asztalon.